

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. szeptember 23.
(vasárnap)

Horváth Géza

ELMEGYEK ÉN IS

Énekek: 167,3; 226; 470

Alapige: Zak 8,20-22

Imádkozzunk!

Urunk, áldunk és magasztalunk Téged azért, mert Nálad nincs változás, sem változásnak árnyéka. Köszönjük, hogy úgy tehattünk Rólad bizonyosságot már az énekszóban is, hogy nem változol; ugyanaz vagy, aki régen; úgy szólsz ma is, ahogy régen szóltál. Köszönjük, hogy igéd mindig aktuális, élő és ható. Köszönjük, ha minden elmúlik is, a Te igéd örökre megmarad. Áldunk Téged, Urunk, hogy egyáltalán megszólalsz, és hajlandó vagy beszélni velünk. Különösen is hálás a szívünk így, az evangelizációs hét kezdetén, hogy hallhatjuk a Te szavadat, élhetünk a Te igéddel, megnyithatjuk fülünket és szívünket előtte.

Kérünk Urunk, bocsáss meg, hogy nem mindig vesszük szívesen a Te szavadat, mert nem megdicsér bennünket, hanem elítél, nem megveregeti a vállunkat, hanem szíven talál. Megmutatja és megláttatja, hogy milyen engedetlenek vagyunk; megmutatja és megláttatja azt, hogy mennyire vétkeztünk Ellened és cselekedtük azt, ami gonosz a Te szemeid előtt. Mi mégis azért várjuk a Te szavadat, Urunk, mert abban nemcsak ítélet van, hanem benne van a kegyelem, az evangélium minden üzenete és tartalma is. Köszönjük, hogy ez az evangélium pedig arról szól, hogy Jézus Krisztus meghalt a mi bűneinkért, az írások szerint is. Köszönjük, hogy ennek híre eljutott hozzánk, és ezért merészkedünk mi Előtted megállni, felséges Isten. Ezért merészkedünk mi Eléd jönni a kegyelem trónusához és királyi székéhez, mert tudjuk: „Jézusba rejtve én, tiszta, s igaz vagyok.” Áldunk Téged, Atyánk, hogy ilyen nagy szeretettel szerettél minket, és ez a szeretet kiáradt a mi szívünkbe a Szentlélek által.

Kérünk Téged, hogy „gyűjtsd meg szövétnekét áldott szent igédnek” most, ma reggel is, este is majd, és egész héten. Kérünk, hogy miután meggyújtottad ennek szövétnekét, világíts be a mi életünkbe, és kérünk Téged, hogy ennek a csodálatos fénynek a világosságánál hadd lássuk meg, mi az, amiben vétettünk, amiben kegyelemre szorulunk, amiért bocsánatért kell, hogy esdekeljünk!

Köszönjük, hogy Jézus nevében jöhetünk most is Eléd. Kérünk, Ő érette fogadj el minket úgy, amint vagyunk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését hallgassuk meg a Zakariás könyve 8. fejezetének 20. versétől a 22. verséig: *„Ezt mondja a Seregeknek Ura: Még lesz idő, amikor népek jönnek el, és sok városoknak lakói. És egyiknek lakói a másikhoz mennek, mondván: Menten menjünk el az Úr orcájának engesztelésére, és a Seregek Urának keresésére; én is elmegyek. És eljönnek sok népek és erős nemzetek Jeruzsálembe a Seregek Urának keresésére, és az Úr orcájának engesztelésére.”*

Kedves testvérek, ismét érkezett az evangelizáció ideje gyülekezetünkben, és ha Isten éltet bennünket, akkor a héten minden este összegyűlhetünk igehallgatásra. Az esti üzenetek a Cselekedetek könyve 8. fejezetéből fognak hangzani, amit úgy ismerünk a Szentírásból, hogy a „szerecsen komornyik megtérése”. Az összefoglaló cím így hangzik majd: Egy ember, akire rátalált az evangélium. Örültem nagyon, hogy Isten így készítette a mai napra az ígét a Bibliaolvasó Kalauzunk szerint: a Zakariás könyve 8. fejezete a mai lelki táplálékunk, és ebben ez a néhány vers, amit felolvastam, csodálatosan mutatja Istennek azt az ígét, amely beteljesedett a szerecsen komornyik történetében, de lehetne mondani, hogy az én vagy a te megtérése történetében is.

A zakariási könyvben, amely számunkra azért nehezen érthető, mert nemcsak prófétikus, hanem eszkatologikus és apokaliptikus elemeket is tartalmaz, mégis felragyog ez a néhány sor, amikor egész egyszerű – ha tetszik –, hétköznapi eseményt ígér meg az Úr, amikor azt mondja: „... lesz idő, amikor népek jönnek el és sok városoknak lakói. És egyiknek lakói a másikhoz mennek, mondván: Menten menjünk el az Úr orcájának engesztelésére, én is elmegyek. És eljönnek sok népek és erős nemzetek Jeruzsálembe a Seregek Urának keresésére, és az Úr orcájának engesztelésére.”

Az első üzenet hadd hangozzék úgy, ahogy ez az ige is kezdődik a 20. versben: „Ezt mondja a Seregeknek Ura...” Ezen a héten legyünk kíváncsiak arra, hogy mit mond a Seregeknek Ura, mert Zakariás is ezt adta tovább a népnek! Ő is erre volt kíváncsi, hogy vajon mit mond a Seregeknek Ura, ezért kezdi úgy, hogy „Ezt mondja a Seregeknek Ura...” Ezért kérlek titeket, testvérek, hogy velem együtt legyetek kíváncsiak, hogy mit is mond a Seregeknek Ura! Nekünk ezért drágák az alkalmak. Nem azért, mert illik eljönni templomba; nem azért, mert elvárják tőlünk, vagy esetleg, ha nem vagyunk itt, akkor felhív valaki, hogy hol voltál, nekünk azért drágák az alkalmak, mert ezeken az alkalmakon az Úr szólal meg. A reformátorok úgy mondták ezt, hogy „Isten ígéjének hirdetése maga az Isten ígéje.” Nekünk azért drágák ezek az alkalmak, mert az Úr szól hozzánk.

Az előző gyülekezetünkben, amikor odakerültem, nagyon megdöbbsentem, talán tőlem jobban csak az egyik szolgálattévőnk, Rejtő Mária néni döbbsent meg. Még most is emlékszem, ahogy nagy szemekkel rám nézett és azt mond-

ta: augusztusban evangelizációt tartani? Nálunk az volt a szokás, hogy mindig augusztus első hetében volt a gyülekezeti evangelizáció. Amikor én odakerültem 30 évvel ezelőtt, akkor olyan megható volt, hogy mindenki úgy intézte a nyári munkát – hiszen ez egy falun élő gyülekezet, ahol mindenkinek volt földje vagy esetleg abból is élt, amit megtermelt –, hogy azt a hetet szabaddá tudja tenni, vagy esetleg csak a legégetőbb munkákat kelljen elvégezni, mert evangelizáció van. Akkor mindenki félretette a munkát. Persze, ennek az volt az ára, mint sokszor, ha az ember szabadságra is megy, akkor az azt jelenti, hogy előtte duplán dolgozik, utána meg triplán. Tehát előtte kellett megcsinálni, meg utána, ami arra a hétre volt beütemezve, de azt mondták nagyon sokan, mi arra vagyunk kíváncsiak ezen a héten, hogy mit mond az Úr! Ezért félre tudunk tenni munkákat, tennivalókat, mert nekünk fontos az, hogy mit mond az Úr!” Egyszer egy ilyen evangelizáció után mondta Füle Lajos bácsi: „Itt fogni lehetett a Szentlelket!” Azért is, mert sok szívben volt meg a vágy, hogy „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád!”

Nos, testvérek, ez az evangelizációs hét arról is fog szólni, hogy mennyire vagyunk kíváncsiak arra, hogy mit mond az Úr, és mennyire vagyunk készek ezért talán áldozatot is hozni. Ha nem tudjuk, hogy Isten mit mond, akkor honnan tudnánk, hogy mit kell tennünk? Ezért olyan jó, amikor Zakariás mindig így kezdi a próféciját: ezt mondja a Seregeknek Ura! De a próféták is így kezdtek: így szól az Úr! Ez azért fontos, mert különben honnan tudnánk, hogy mit kell tennünk?

Emlékeztek, amikor a kánai menyegzőben elhangzik ez a mondat: „Valamit mond néktek, megtegyétek!” – ez azért fontos, mert ha nem tudom, hogy mit mond Isten, akkor azt sem tudom, hogy mit kell tennem. Isten gyermekének a tennivalóját az ige határozza meg. Lelki értelemben mindenképpen: lelkeségünket, de aztán a cselekedeteinket is az kell, hogy meghatározza, hogy mit mond Isten, mit ír elő a mi számunkra!

A következő üzenete legyen ennek az egyetlen gondolatnak: „Így szól az Úr” az, hogy ahhoz, hogy valami történjék, meg kell szólalnia az Úrnak, vagy inkább úgy mondom, hogy csak akkor történik valami, ha megszólal az Úr. Figyeljétek meg a Szentírásban, amikor Isten megszólalt, akkor mindig történt valami! Ezért fontos számunkra, hogy „így szól az Úr!” Ezért fontos számunkra, hogy „Ezt mondja a Seregeknek Ura”, mert amikor Isten megszólal, akkor – és itt hadd tegyem most erre a szóra a hangsúlyt: „akkor” történik valami. Nem akkor, amikor az emberek ügyeskednek, hogy hogyan tegyünk vonzóvá az alkalmainkat. Ez olyan nagy kérdés ma, erről többször beszélünk, hogy hogyan csábítsuk be a fiatalokat a templomba! Isten igéje egyértelműen mondja: az ügyeskedések, gyülekezetépítő tréningek és egyéb olvasmányok helyett csak azt kell keresni, várni, hogy mit mond az Úr.

Ezt mondja az Úr: jön még idő, amikor népek jönnek el és sok városnak a lakói. Amikor egyik város lakói a másiknak azt mondják: menjünk el az Úr házába, az Úr engesztelésére Jeruzsálembe; én is megyek! Isten igéje mozgósít! Az evangelizáció ennek az ideje, amikor azt várjuk, hogy Isten szavára elindul-

jon egy élet, amely csak az Isten szavára fog elindulni, és nem az igehirdető személye miatt. Abból álmeztérések lesznek; óriási bukások, óriási visszaesések. De amikor az Úr szólít meg valakit, amikor az Úr cselekszik, azt számíthatjuk igazi történésnek!

Amikor ezt mondja az ige: „... népek jönnek el, és sok városoknak lakói”, és egyik a másiknak azt mondja, menjünk el az Úr engesztelésére, Jeruzsálembe, sokszor megkérdezzük: mit látunk mi ebből? Azt látjuk ebből, hogy jön egy komornyik, de hol beszélhetünk arról, hogy népek jönnek el, városok lakói jönnek? Tanuljuk meg, hogy Isten szemszögéből egészen másak a dolgok, mint a mi emberi látásunk szerint! Csak egy példát mondok rá: az öreg János apostol már majdnem kétségbe esik, már majdnem azt mondja, hogy alig marad néhány hűséges hívő. Tudjuk, hogy Isten, Szentlelke által biztatja azt a néhány Kis-ázsiai gyülekezetet, hogy tartsatok ki, mert már úgy látszik, hogy mindenki elment a bálványimádásba; mindenki világias lett; hogy alig van már Istennek népe. Akkor Isten megnyitja előtte a mennyet. Belelát a mennyei világba és azt mondja: egy óriási sokaság van ott a Bárány előtt, a trón előtt, minden nemzetből, ágazatból, népből, nyelvből. Azért, mert Isten meg akar tanítani bennünket arra, hogy amikor a mi emberi szemünk oly keveset lát, Ő olyan hatalmasan cselekszik az Ő mennyei világában. Ha Isten azt mondja, hogy „jönnek majd népek”, akkor úgy leszünk, mint Ábrahám volt, akinek Isten tett ígéretet, de Ábrahám azt mondta: ebből még alig látszik valami; de biztos benne, hogy úgy lesz, azért, mert Isten megígérte.

Higgyük el, az evangelizáció azt jelenti, hogy Isten mozgósítani akar! Nekünk ehhez meg kell teremteni a feltételeket. Nekünk ehhez ki kell nyitni a templomot. Nekünk ehhez fel kell gyújtani a világítást. Nekünk ehhez oda kell adni a szószéket azért, hogy Isten ígérete szerint, akit Ő mozgósítani akar, az elinduljon és megérkezzen Ő hozzá, az Ő orcájának engesztelésére. Mi csak a feltételeket tudjuk biztosítani, Ő tölti meg tartalommal. Azt mondja itt az ige: egyik városnak a lakói a másikhoz mennek, mondván: „Menten menjünk el az Úr orcájának engesztelésére, és a Seregek Urának keresésére; én is elmegyek!” Vagyis, azt mondja nekünk ez az ige, hogy Isten népe felelős valamiben. A mozgósítás az Úré: Ő kezdi el, és Ő végzi be a munkát! Azt mondja az ige: Isten népe abban felelős, hogy fel kell mutatnia a világ számára az Úrral való járás nagyszerűségét. Figyeljétek meg, ahogy folytatódik: amikor tízen kapaszkodnak bele egy zsidóba, és azt mondják: „Hadd menjünk veletek, mert látjuk, hogy veletek van az Úr!” Tehát itt Zakariás arról beszél, hogy Isten népének van egy nagy felelőssége: Isten azért hívott el bennünket, Isten azért oltott be a Krisztusba, Isten azért választott magának mindig népet, hogy azon keresztül felmutassa a világ számára az Úrral való járás nagyszerűségét.

Mindig az a kérdés, testvérek, hogy mennyire mutatjuk vagy mennyire mutattuk fel ezt! Fel tudjuk-e mutatni a környezetünkben az Úrral való járás nagyszerűségét? Nekünk, hívóknak, meg ezért van szükségünk evangelizációra, mert ebbe belefáradunk, elfelejtjük, vagy nem vesszük komolyan. Nekünk meg ebben kell megújulni, ebben kell újbóli bocsánatot kapni, hogy „igen, Uram, nem biz-

tos, hogy fel tudtam mutatni a családban a Veled való életnek a nagyszerűségét, a Veled való járásnak a csodáját”, pedig Isten erre hívott el bennünket! A 19. versben azt mondja a Seregek Úra az ő népének: „Csak a hűséget és a békeséget szeressétek!” Vagyis, akkor tudom felmutatni Őt, ha én magam a hűséget és a békeséget szeretem; ha az életemben ez látszik.

Csak a Károli fordításban van benne ez a mondat így, hogy „Menten menjünk el az Úr orcájának engesztelésére...” Vagyis azt mondja nekünk Isten igéje: nagyon jól tudták az akkoriak, hogy Isten elé csak a megtérő bűnös szent reszketésével lehet állni. Isten elé máshogy nem érdemes jönni, Istent máshogy nem érdemes keresni, csakis az Ő „orcájának engesztelésére” – és az evangelizáció mindig ezt jelenti, hogy különösen akarja ragyogtatni Jézus Krisztus keresztjét. Ma, sajnos, alig tartanak evangelizációt. Azt szokták mondani: ennek már lejárt az ideje! Nem az a fontos, hogy legyen egy evangelizációs hét, mint egy kampány, hanem az a fontos, hogy a munkahelyen vagy a boltban, a lakóközösségben te hirdesd a Krisztust!

Én azt mondom, testvérek, hogy ezek áldott idők. Olyan vízmegmozdulások, mint amikor az angyal szállt a tóra, és felkavarta a vizet (János 5). Az evangelizáció azért csodálatos dolog, mert különösen ragyogtatja, valami különös fénybe helyezi az Úr Jézus Krisztus keresztjét, Isten hívását, elfogadó és befogadó szeretetét. De higgyétek el, ahogy itt az ige mondja, Istent azért érdemes keresni, hogy bűnbocsánatot kapjunk! Istent nem azért érdemes keresni, hogy ne fájjon annyira a lábam; hogy az élet elviselhetőbb legyen; hogy fel tudjam dolgozni a csalódást. Istent azért érdemes keresni, hogy bocsásson meg!

Ugye milyen szép, ahogy kijelenti: azt mondják egyik város lakói a másiknak „... menjünk el az Úr orcájának engesztelésére.” De honnan tudták ezt? Onnan, hogy Isten hamarabb munkálkodott, mint ahogy ők elindultak a keresésre. Mint ahogy a szerecsen komornyik is eljön Jeruzsálembe, hogy az Istent imádjá! Az ő hazájában annyi isten meg istenség volt, hogy bőven válogathatott volna bármelyik közül, de ő azt mondja: ez egyik sem az! Megtesz több ezer kilométert azért, hogy Istent imádjá. Honnan tudja? Onnan, hogy Isten munkálkodik az ő szívében.

Azok el fognak jönni, egészen bizonyos... Mi mindig azt szoktuk nézni, hogy hányan vagyunk. Számok bővületében vagy örületében él a mai ember. Teljesen mindegy, hogy hányan vagyunk! Itt most lehetnénk öten is, tízen is, lehetnénk annyian, mint a tanítványok voltak, mert az az egyetlen döntő, hogy az itt lesz, akit Isten indítani fog! Az itt lesz, akinek a szívében nyugtalanságot ébreszt, és nekünk ezért kell könyörögni, hogy valóban jöjjenek el ezek az emberek, és Isten könyörüljön rajtuk és rajtunk!

Megdöbbentő, hogy az Úr orcája keresésének az a célja, hogy engesztelést kapjunk: „... menjünk el az Úr orcájának engesztelésére...” – ez a célja, és ezért lesz majd a végén úrvacsora. A hívó ember ezért veszi komolyan az úrvacsorát. A hívó ember, amikor az úrvacsorára készülünk, nagyon jól tudja, hogy valaki Istent én érettem megengesztelte. Valakiben van a mi engesztelésünk, váltságunk, vére által bűneink bocsánata; az Ő emlékezetére vesszük az úrvacsorát.

Azt mondja az ige: „Menten menjünk el az Úr orcájának (...) keresésére.” A héberben ez, hogy „menten menjünk”, úgy fordítható, hogy „siessünk”, mert életünk függő kérdéseinek rendezése nem tűr halasztást! Itt mindig sietni kell! Aki nem siet, azt az Ördög le fogja beszélni, azt mindig visszatartja. Isten azonnali engedelmisséget vár tőlünk. Majdnem minden evangélistának van egy olyan szava, amit ő használt, amit nagyon szeretett. Márk evangélista nagyon szerette azt a szót, hogy „azonnal” vagy „rögtön”. Figyeljétek meg, hogy hányszor van benne az evangéliumban, amiről Zakariás beszél: „Menten menjünk el” – azonnal, rögtön! Jó lenne megértenie az embernek, hogy az élete kérdéseinek rendezése nem tűr halasztást, azzal nem lehet késlekedni! Azt mondja az ige: „Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket...”

„... menjünk el az Úr orcájának engesztelésére (...) én is elmegyek!” Én is elmegyek – ez is olyan csodálatos volt itt nekem, amikor a szerecsen komornyik történetéről lesz szó, akkor Zakariástól azt olvassuk, hogy „én is elmegyek!” Tudniillik nemcsak arról van szó itt az igében, hogy városok és népek jönnek, hanem azt mondja, hogy „én is elmegyek”, mert az Úr keresése soha nem közösségi, hanem mindig csak személyes lehet. Hiába van egy város, amelyik megindul, egy falu, amelyik meg fog indulni! Hiába van egy nép vagy egy nemzet, ahol ébredés lesz, mindig az a lényeg, hogy én közte vagyok-e! Te közte vagy-e? Volt egy ilyen imádság az 50-es években: „Uram adj ébredést, és kezd el rajtam!” Uram adj megújulást és kezd nálam, mert erről szól az ige, hogy „én is elmegyek!”

Egyszer valaki azt mondta nekem, akit hívtam az evangelizációra: ó, tiszteletes úr, nekem már nem tudnak újat mondani! Ez egy idős, hitben járó testvér volt, le a kalappal a példás hitélete előtt! De az, hogy „én is elmegyek”, azt jelenti, hogy az Úr mindig tud újat mondani. Akik már 40-50 éve olvassátok a szerecsen komornyik történetét, lehet, hogy azt mondjátok: ó, hát erről beszélni, ezt már kívülről tudjuk! De, hogy mit mond rajta keresztül az Úr, azt nem tudjátok!

Ezért kell azt mondanod: „én is elmegyek!” Azért kellene imádkozni, hogy Uram, ha bejön valaki, az engem itt találjon! Lehet, nekem kell neki helyet mutatni, hogy „ide tessék leülni”! Lehet, hogy nekem kell ráköszönni: Isten hozott! Vagy: Áldás, békesség! Mint ahogy egy testvérünk mondta, hogy ő, amikor először jött, akkor ez fogta meg, hogy valaki a lépcsőn ezt mondta neki: Áldás, békesség! Csak ennyit, és ebből érezte először, hogy megérkezett, otthon van! De ha te nem jössz el, ha te nem mondod, hogy „én is elmegyek”, akkor hogy várjuk azt, hogy jöjjenek népek és nemzetek? Hogy jöjjenek pogányok, jöjjenek a közelben lakók vagy a távol élők?

Milyen jó, hogy Istennek van ígérete arra nézve, hogy „nagy népek és erős nemzetek”! Figyeljétek meg: eljönnek nagy népek vagy sok népek – ez ugyanaz –, és erős nemzetek Jeruzsálembé, a Seregek Urának keresésére, akkor úgy látszik, hogy nem magukban kezdenek el bízni már. Úgy látszik, hogy nem a saját erejükre akarnak támaszkodni, hanem elkezdik keresni az Urat. Ugye, ti is ismeritek azt a mondást, amit így szoktak megfogalmazni a világban: a valóság csak a gyenge embereknek való, akiknek nincs mibe kapaszkodni, akik olyan

szerencsétlenek, de az erős ember megáll a talpán! Az erős ember tudja, hogy mit kell csinálni! Mit mond az ige? „És eljönnek sok népek és erős nemzetek...” – mert ez az Isten munkája, amikor rájön egy nép arra, hogy önmagában semmi; amikor rájön egy ember arra, hogy nincs mibe kapaszkodnia, hogy nincs más erősség, csak az Úrnál és csak az Úrban!

Miért mondja itt az ige, hogy „Jeruzsálembe”? A szerecsen komornyik Jeruzsálembe megy az Istent imádni. Hát miért kell neki megtenni több ezer kilométert? Egyrészt azért, mert az Ézsaiás 2,3 így rendelkezett. Az Ószövetség népe számára így volt elrendelve: ott volt a templom, ott volt az oltár, ott volt az áldozat – ezért kellett Jeruzsálembe menni. Ezért nem mehettek el akár-melyik nagyvárosba, hanem pontosan Jeruzsálembe kellett menni! Sionból jön a tanítás – mondja az ige – azért, mert Isten így rendelkezett. A mi számunkra ez azt jelenti, hogy ott kell keresni valamit, ahol megszerezhető. Nekünk már nem Jeruzsálembe kell menni a János evangéliuma 4. fejezete szerint, hanem azt mondja Isten igéje, hogy valamit ott keress, ahol megszerezhető!

Múltkor egy dokumentumfilmben, valamilyen vallási műsorban mondja egy fiatal lány – valószínűleg budhista, a kinézetén, a ruháján látszódott –, hogy ő egyszer elkezdte keresni Istent: elment ide, elment oda, nem találta itt, nem találta ott, aztán végül megtalálta. Szegény, nem tudja, hogy nem találta meg most sem, de most abban a hitben van, hogy megtalálta! Milyen érdekes, hogy a kereső ember valójában úgy keres, hogy nem is tudja, mit keres, és nem ott keresi, ahol van, ahol megtalálható!

A mi számunkra, testvérek, Isten kijelentette az igéjében, hogy Ő Jézus Krisztusban található meg. Ezért Jézus azt mondja: „jöjjetek én hozzám!” „Senki sem mehet az Atyához, csak én általam!” – tehát, a ma emberének Jézus Krisztushoz kell jönnie, aki nagyobb a templomnál, nagyobb az oltárnál, aki a minden mindenekben! Higgyük el, hogy akinek a szívében Isten elvégzi ezt, az fog is jönni élete egy pontján, amikor úgy érzi, hogy a talaj a lába alól kicsúszott! Amikor úgy érzi, hogy minden romba dől, mindennek vége, akkor Isten elindítja egy kezdet felé. „... menjünk el az Úr orcájának engesztelésére! – és Isten elvégzi a szívben, hogy ne a maguk útját járják, hanem Isten keresésével foglalkozzanak.

Mi is ezért könyörögjünk ezen a héten, hogy Isten ígéretei teljesedjenek be! Akik felől Ő jót gondolt, hogy eljönnek az Ő orcájának engesztelésére, azok valóban itt legyenek! Mi pedig, akik már jöttünk, és jövünk folyamatosan, mondjuk azt, hogy „én is elmegyek”, mert nekem is szükségem van a jó hírre, az evangélium újból megtisztító, új lendületet és erőt adó, újból szolgálatba állító drága üzenetére! Legyünk kíváncsiak arra, hogy mit mond az Úr!

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük Neked, hogy jót gondoltál az embervilág felől. Magasztalunk azért a kegyelemért, amellyel a Tőled elfordult, Téged megvető és a Nélküled élő embervilág számára van egy kijelentésed, van terved, amely meg fog valósulni. Köszönjük, hogy így voltak drága ébredések, így

voltak olyan idők, amelyekben zúgott a Te Lelked, mint mennyből alájövő, meg-elevenítő, csontokba életet lehelő Lélek, és jöttek népek és nemzetek. És most, amikor annak vagyunk tanúi, Urunk, hogy a népek és a nemzetek nem Téged keresnek, hanem saját maguk jólétét, gazdagodását, saját vágyaik, céljaik beteljesítését keresik, köszönjük, hogy igaz a Te ígéreted.

Légy áldott, hogy lesznek olyanok ezen a héten is bizonyosan, akik azt mondják: menjünk el az Úr orcájának engesztelésére! Úr Jézus, nagyon hálás a szívünk, hogy mi Benned látjuk ezt az engesztelést; mi a Golgota keresztje alatt találtuk meg a bűnbánat helyét. Köszönjük, hogy ott esett le rólunk a bűntehér. Köszönjük, hogy így tettél bennünket is újjá, és kijelentetted, hogy Te az Atyát megengesztetted, kibékítetted irányunkban. Hálás a szívünk, hogy ebből élhetünk.

Kérünk Téged, kenj fel arra is, hogy ebben a világban mutassuk fel a Veled való járásnak a szépségét! Bocsásd meg, hogy sokszor csak szomorúságunkat látják, panaszkodásainkat! Bocsásd meg, hogy sokszor csak kedvetlenek vagyunk, és nem látják igazán rajtunk, hogy vágyakozzanak az után az áldás után, amit mi is kapunk! Köszönjük, Urunk, hogy lesz ilyen idő majd még, és az utolsó idők jelei között ez is ott lesz, amikor tízen kapaszkodnak bele valakibe és azt mondják, hogy „hadd menjünk veletek”. Bocsásd meg, Urunk, hogyha az életünk sokszor inkább taszító, mint vonzó. Kérünk Téged, hogy Szentlelkeddel tölts el tűzzel bennünket, hogy az életünk hozzád hívogató, Téged felmutató lehessen! Könyörülj meg ezért rajtunk, kérünk!

Áldd meg az egész hetünket, amely ma este kezdődik. Kérünk, szólj hozzánk estéről estére, hogy mi boldogan mehessünk majd ki minden alkalom végén, hogy meghallottuk, mit akarsz velünk, és meg akarjuk cselekedni is, és a szerint is akarunk élni. Kérünk, hogy így áldj meg bennünket a Te igéddel estéről estére, alkalomról alkalomra!

Ámen.

470. ének

1. Úr Jézus, nézz le rám, Jöjj, mosd le bűnömet,
Sok földi szenvedély kötöz: jöjj, oldj fel engemet.
2. Úr Jézus, nézz le rám, Gond és bú látogat;
Hű szolgád: ízleljem ígért, szent nyugodalmadat.
3. Úr Jézus, nézz le rám, Ne tévedhessek el;
A menny felé sötéten át te légy az úti jel.
4. Úr Jézus, nézz le rám, Ha nő a félelem,
Ár zúg és ellenség szorít, légy, Megváltóm, velem!
5. Úr Jézus, nézz le rám, Mert harcom terhe nagy,
Ily tenger kín és baj között Az életem Te vagy.
6. Úr Jézus, nézz le rám, Ha elvonult az ár,
Te szent derűd derítsen és az örök napsugár.